

Позволете ми най-напрѣдъ, почитаеми госпо-
да, да искажа двѣ думи дълбока признател-
ность, за ревността Ви, която Ви е подбуди-
ла да удостоите съ присѣтствието си скромна-
та тая вечеринка. Да не Ви ся види чудно
тая моя любезность. Препомнѣте си, че послѣ
петъ години, отъ какъ ние ся наричаме сво-
боденъ народъ, народъ съ мислящи сили и ин-
телегенция, тоя вечеръ е първиятъ, гдѣто ние
сме се събрали на чисто-народенъ празникъ,
да празнуваме паметта на одного отъ наши-
тъ велики мъжне. Наистина, че день се не
минува да не викаме ние урра и да живѣй,
но трѣба ли да Ви казвамъ, че тие урра сж
биле на вересия, че ние сме изнасилвали свои-
те чувства само за угодата на тогова и оно-
гова силии, само за чуждъ хатжръ, или поли-
тика, както ся виражаватъ нашите държавни
мъжне. Тукъ, тая вечеръ, нѣма да има поли-
тика и любоугодничество, слѣдователно, нѣма
да има и продадени чувства и урра. Ние ще
да си говоримъ, като българе, ще да правимъ
онова, което е вършилъ нашиятъ сжипъ съ-
тестественникъ, Л. Каравеловъ. Повече нищо.

Хероятъ, виновникътъ, който ние събралъ
тая вечеръ въ това интернационално здание,